

Új büszkesége van Szentegyházának: a nemrégiben alakult Gold Band együttes. Modern, közismert dalokat játszik fúvós hangszereken, ami dob- és gitárjátékkal egészül ki. Az együttes vasárnap este karácsonyi hangversennyel mutatta meg rátermettségét a helyi közönségnek.

Felejthetetlen fúvóskoncert

Felejthetetlen fúvóskoncerttel ajándékozta meg a nagyerdeműt az alig fél éve alakult szentegyházi Gold Band együttes vasárnap este, Szentegyházán. A telt házas hangversenynek a Gábor Áron Művelődési Ház adott otthont.

– Hatvan-hetven nézőre, hallgatóra számítottunk, nem arra, hogy megtelessék az egész kultúrotthon – örvendezett a koncert után Bálint Sándor csikmadarasi származású zenetanár, a Gold Band együttes alapítója és vezetője.

A nyár elején alakult együttes nagyrészt fúvósokból áll, de dobos, gitáros is van köztük, akik modern és közismert dalok feldolgozását játsszák. Karácsonyi hangversenyükben így többek között Abba-, Neoton Família-, Village People-, Europe-, Opus-slágerek csendültek fel, de ismert karácsonyi slágereket is eljátszottak az együttes tagjai. A megszólaltatott darabok mindegyikét vastaps követte.

A koncert egyik kiemelkedő részeként rajzfilmslágerrek fúvós hangszerekre átírt dallamai csendültek fel a Gold Band előadásában, mint például a *Mézga család*, *Magyar Népmesék*, *TV-Maci*, *A Nagy Ho-Ho-Ho Horgász*, vagy éppen a *Vuk* című ismert rajzfilmek főcímdalai.

– Az volt a szándékom, hogy fúvós hangszereken játszó fiatalokból álló bandát toborozzak Szentegyházán, hiszen adott volt az „alapanyag” a Gyermekfilharmóniából. Vannak köztük gyerekek, de felnőttek is, akiket a zene szeretete köt össze. Nagyon jó visszajelzéseket kaptunk, kapunk, számos támogatónk van, emellett az együttes tagjai is megtesznek minden tőlük telhetőt, hogy fejlessék ezt a nem mindennapi zenekart – fogalmazott a koncertet követően Bálint Sándor, az együttes vezetője.

Tamás Attila

Sose gondoltam volna, hogy egy kerek órán keresztül, enyhe kutyaszagú esti szélben fogom nézni a világot túlsó felén, amint kortól és nemtől függetlenül bizonyos emberek nem a munkatársaik, szomszédai, osztálytársaik, a legjobb barátaik társaságát élvezik, hanem a mindenféle kinézetű és fajtájú kutyákkal mútatják az időt, s az ebek nevelésére, egészségének megőrzésére néha többet költenek, mint itthon a szegényebb családok valamennyi gyermekükre. Heti egy alkalommal vendéglátóm este hat óra előtt autójába ülteti lányát, a gazdit, és Sophie-t, a kutyányit, hogy a lakásukhoz tízpercrenyire lévő – minnek nevezem? – kutyaklubba, kutyapartyra, kutyaszocializálásra, kutyatréningre, kutyabulira vigyék kedvencüket. Nyilván egyszer velük mentem én is, lássam, milyen is ez!

Pár perccel hamarabb érkezünk a teniszpálya nagyságú, drótkerítéssel körbevett, zöld műfüvel borított szabadtéri gyakorló pályához, amelynek egyik része átlátszó műanyag tetővel rendelkezik, hogy a „téli” időszakban nagy ritkán előforduló csapadék esetén is megtarthassák a négylábúak programját. A parkolóba egyre-másra érkeztek az újabb és újabb kocsik, a kerítésen belül a tréninget vezető hölgy és asszisztense már búcsúzott mind a tíz, nevével szólított kutyától és sokkal több gazditól. Mert legtöbb esetben férj és feleség is, szülő és gyermek is, barát és barátnő, barát és barát is kísérik a kutyatársaságra vágó állatot, akire végig odafigyelnek.

Újabb tíz tanítvány következett egy újabb órára a „kutyapedagógusnő” és kínai segítőnője meg két saját, nem túl lelkes, már elfáradt kutyája felügyelete alá, a lassan bealkonyodó ég

alatt, miután a tanítványok gazdái a szolgáltatás 5 dollárját diszkrétan egy perselyszerű dobozba stüllyesztették.

– Háj A.! Háj D.! Háj Sophie! – fogadott a rövidnadrágos, pólós, baseballsapkás középkorú hölgy, s már nyújtotta kezét nekem is, hogy bemutatkozzon és megtudja nevem, amit elismertem, meg is jegyzett, hogyha egy hét múlva is elkísérem barátaimat, engem is név szerint üdvözöljön, isten tudja, hányadik klienseként!

Helyet foglaltam az egyik műanyag széken, körbeszimatoltam én is, hogy megszokjam a szagot, amit a zöld szőnyeg árasztott az egész napi használatból, aztán stoikusán túrtam,

míg tíz lihegő, nyelvet lógató, csaholó tanítvány engem is kitüntetett figyelemmel, mérete szerint bokámat, öletem, hónaljamat szaglászván. Gazdáik olyan szabadkozó mosollyal hájháj-oztak felém, mint a kisgyerekek szülőik, ha bebijük csokis kézzel nyúlkál egy idegen felé.

Aztán elkezdődött a program, és négylábúak ültek, forogtak, sétáltak, loholtak, izgultak, játszottak, szórakoztak gazdáikkal, egymással, egymás gazdáival, legvégén teljesen magukra engedve, póráz nélkül. Megállapíthattam, hogy ez a munka ugyanolyan felelősségteljes és nehéz, mint egy jó tanítóé. Kevés biológia, sok zoológia, humán-pszichológia és pedagógia is

HIRDETÉS

Megjelent Hargita Megye Tanácsa és a Hargita Kiadó 100 kötetesre tervezett Székely Könyvtár sorozatának második minisorozata:

Apor Péter: *Metamorphosis Transylvaniae*; Benedek Elek: Székely népmesék; Tamási Áron: *Ábel az országban*; Zsögödi Nagy Imre: *Följegyzések és Farkas Árpád: Válogatott versek*.

A könyvek kiegészítik a korábban megjelent kötetek sorát Székely népballadák; Mikes Kelemen: *Törökországi levelek*; Tamási Áron: *Ábel a rengetegben*; Böződi György: *Székely bánja és Kányádi Sándor: Válogatott versek*.

A kötetek egységára 35 lej, előfizetőknek 25 lej. Előfizetési szándékát jelezze a 0266-311775-ös telefonszámon vagy a szekelyfold@hargitamegye.ro e-mail címen.

www.szekelykonyvtar.ro
Főtámogató: Hargita Gyöngye Rt.

SZÉKELY KÖNYVTÁR
H11MD30 0301

Új, 100 kötetes könyvsorozat a székelységről!
Ismertesse meg gyermekeivel is irodalmunkat!

KALIFORNIAI KAVICSOK 48. ■ Váli Éva

Kutyatréningen

kell hozzá az állatok és gazdáik tapintatos, óvatos nevelésére. Mert a hölgy figyelt a kutyák egyéni viselkedési problémáira, de a gazdákkal is foglalkozott, meghallgatta panaszait, próbálta orvosolni őket. Hiszen bármilyen jámboroknak és idomítottaknak is néztek ki azok a „háziebék”, abból, amit hallottam, megtudtam, hogy van baj velük elég: akkor ugatnak, amikor nem kell, torkosak, hisztisek, elhízottak, ha kell, ha nem, a szabadba vágynak, kint minden „piszkot” felfalnak, bent mindent megrágnak... stb.

Miközben megpróbáltam átérezni az aggódo gazdák problémáit, azt figyeltem, hogy a kutyák mennyire hasonlítanak a tulajdonosaikra: a kigyúrt, tetovált, kopaszra nyírt fickónak vicsszó boxere, a németes, szőke házaspárnak huskyja, a magas, kreol öregúrnak afgán agára van. Amíg a leoldozott pórázú kicsi, nagy, lompos, nyírott, lógó fülű, fület hegyező társaság egymást szaglászva összevissza ugrál, „bulizik”, a tréning befejező részében a mintegy húsz ember barátságos tapasztalatcserét folytat tápokról, vitaminokról, pórázokról, kutyaklinikákról, kutyalektáni könyvekről és persze a kutyák világhírű Gurujáról, a mexikói származású Cezar Millanról. Aki a kutyaidomítás mellett kutyákhoz való emberképzéssel is foglalkozik, könyveket ír, hogy a gazdik megértsék, a kutya nem gyermek, hanem állat. Aki nyilván attól lesz depressziós, pszichopata, „tremolós”, hogy ételért, vizért nem kell megdolgoznia, farkát sem kell mozdítania, mert házban, falak között kell élnie. Megkötelezően iskolába kell járnia, teszem hozzá nem kis rosszmájúsággal, saját „neveletlen”, udvaron élő kutya-im költségmentes szabadságára gondolva.